

1

Jaren later, toen Polly als oude vrouw vele kilometers verderop woonde, bleek het moeilijk om uit te leggen hoe ze toen hadden geleefd. Op sommige dagen konden ze met de auto naar het vasteland, maar op andere moesten ze met de boot. Soms waren ze heel lang afgesloten van de buitenwereld en wist niemand precies wanneer of hoe dat zou veranderen; de getijdentabellen voorspelden alleen het getij, niet het weer.

‘Was het niet vreselijk om te weten dat je niet weg kon?’ vroeg Judith dan.

Polly herinnerde zich hoe de zon bij de aanhoudende vloed op het water schitterde en dacht aan het veranderende licht van de zon die onderging in het westen en het water een roze, oranje of paarse gloed gaf, waardoor je wist dat er weer een dag voorbij was waarop je niet van het eiland had gekund.

‘Nee, eigenlijk niet,’ antwoordde ze. ‘Het was heerlijk. Je kroop onder de dekens en maakte het jezelf gemakkelijk. Je was aangewezen op jezelf en de anderen op het eiland. Alles moest van de vloer en het was fijn als de stroom het nog deed, maar als die uitviel, ach, dat overleefde je ook wel. Achter elk raam brandden kaarsen. Het was knus.’

‘Dat klinkt alsof het honderd jaar geleden was.’

Polly glimlachte. ‘Ja. Maar zo lang geleden is het eigenlijk niet... Het voelt als gisteren. De plek waar je je hart plant, vergeet je nooit meer. Maar dat kwam natuurlijk allemaal veel later. Want in het begin was het inderdaad vreselijk.’

2014

Polly bladerde door de papieren in de glimmende map die ze haar hadden gegeven. Op de voorkant stond een heel mooi plaatje van een vuurtoren. Ze probeerde alles uit alle macht positief te blijven bekijken.

En de twee mannen in de kamer waren vriendelijk. Vriendelijker dan nodig; zo vriendelijk zelfs dat Polly zich door hun gedrag vreemd genoeg alleen maar rotter voelde. Ze voelde zich eerder schuldig dan boos of opstandig.

Ze zaten in de achterste kamer van het kleine kantoor in het verbouwde treinstation waar Chris en zij zo trots op waren geweest. Het schattige, charmante kantoor had twee kamers en de kamer die ooit de wachtruimte was geweest had zelfs een oude, niet-werkende open haard.

Nu waren beide kamers een puinhoop: mappen stonden niet meer op hun plek, de computers waren verplaatst en overal lag papier. De vriendelijke mannen van de bank namen alles door. Chris keek chagrijnig toe en leek net een vijfjarig jongetje dat zijn lievelingsspeelgoed had moeten inleveren. Polly vloog door de kamer om de mannen te helpen en om de zoveel tijd wierp Chris haar een sarcastische blik toe die ‘waarom help je mensen die ons kapot willen maken?’ betekende. Waarschijnlijk had hij een punt, maar ze kon het niet laten.

Later had Polly bedacht dat deze mensen daarom natuurlijk de opdracht kregen om zo vriendelijk te doen: zo hoopte de bank behulpzaam gedrag te stimuleren, confrontaties te vermijden en ruzies de kop in te drukken. Dat vond ze droevig, zowel voor haarzelf als voor Chris, en ook voor die vriendelijke mannen die dag in, dag uit getuige van andermans ellende waren. Het was niet hun schuld. Uiteraard vond Chris van wel.

‘Goed,’ zei de oudste van de twee mannen, die een tulband droeg. Op het puntje van zijn neus balanceerde een klein brilletje. ‘Bij een normale gang van zaken spreekt een rechter het officiële faillissement uit. Jullie hoeven niet samen naar de rechtbank; slechts een van de directeurs hoeft bij de zitting aanwezig te zijn.’

Bij het woord ‘faillissement’ kromp Polly ineen. Dat klonk zo definitief, zo serieus. Als iets voor domme popsterren en beroemdheden. Niet voor hardwerkende mensen zoals zij.

Chris snoof sarcastisch. ‘Ga jij maar,’ zei hij tegen Polly. ‘Jij bent dol op dat soort regelingen.’

De jongere man keek Chris meelevend aan. ‘We weten hoe moeilijk dit is.’

‘O ja?’ antwoordde Chris. ‘Ben jij wel eens failliet gegaan?’

Polly keek weer naar de mooie vuurtoren, maar dat werkte niet meer. Ze probeerde ergens anders aan te denken. Ze bewonderde de prachtige tekeningen uit Chris’ portfolio die ze zeven jaar geleden aan de muur hadden gehangen, toen ze zich als optimistische twintigers in het kantoor hadden gevestigd om een succesvol grafisch ontwerp bureau te beginnen. Dankzij een aantal klanten van Chris’ oude werk hadden ze een vliegende start gemaakt en Polly had alle organisatorische werkzaamheden op zich genomen. Ze had nieuwe contacten geworven, non-stop genetwerkt en zijn ontwerpen verkocht aan allerlei bedrijven in Plymouth, hun woonplaats, en zelfs aan een paar in Exeter en Truro.

Ze hadden een heel minimalistisch, modern nieuwbouwapartement aan het water in Plymouth gekocht en waren naar de juiste restaurants en bars gegaan om te worden gezien en zaken te doen. Alles ging – een tijdlang – prima. Ze voelden zich rijzende sterren en vertelden graag dat ze een eigen bedrijf hadden. Maar in 2008 brak de bankencrisis uit en werd het door nieuwe computertechnologieën makkelijker dan ooit om zelf beelden te bewerken en illustraties te maken. Nu bedrijven minder geld uitgaven aan uitbestedingen, reclamecampagnes en freelance-opdrachten en steeds meer door hun eigen werknemers lieten doen, was grafisch ontwerpen volgens Chris zwaar in het slop geraakt. Het werd nog wel gedaan, maar steeds minder door hen.

Polly had zich een slag in de rondte gewerkt. Ze was nooit gestopt met pitchen, deals sluiten, korting geven; ze had er alles aan gedaan om haar getalenteerde wederhelft opdrachten te

bezorgen. Chris had zich echter compleet teruggetrokken en legde de schuld bij de wereld, die geen interesse meer had in zijn fantastische designwerk en gehandletterde teksten. Hij werd nors en gesloten, maar Polly had geprobeerd positief te blijven. Dat was knap lastig geweest.

Polly zou nooit aan iemand toegeven – durfde zelfs nauwelijks aan zichzelf toe te geven – dat het een opluchting was geweest toen het eindelijk zover was. Ze smeekte hem al tijden om het bedrijf op te doeken en een andere baan te zoeken, maar toen had hij haar ervan beschuldigd niet loyaal te zijn en hem tegen te werken. Het was onplezierig, afschuwelijk en vreselijk beschamend, zelfs al zaten veel mensen met wie ze vroeger in het trendy centrum van Plymouth op kroegentocht gingen – of kennissen van die mensen – in hetzelfde schuitje. Polly's moeder begreep er niets van; zij zag een faillissement als een soort gevangenisstraf. Ze zouden het huis moeten verkopen en opnieuw moeten beginnen. Maar het bezoek van meneer Gardner en meneer Bassi van de bank leek in elk geval iets op te lossen, iets in gang te zetten. Ze hadden twee ontzettend ellendige en vernietigende jaren achter de rug, zowel zakelijk als persoonlijk. Hun relatie stond in feite op pauze en ze waren nu eerder twee mensen die met tegenzin een appartement deelden. Polly voelde zich uitgewrongen.

Ze keek naar Chris. In zijn voorhoofd zaten rimpels die ze nog niet eerder had opgemerkt. Ze beseftte dat ze al een tijdje niet goed naar hem had gekeken. Als hij in die laatste periode thuiskwam van kantoor – zij ging altijd als eerste weg terwijl hij eindeloos aan hun weinige opdrachten bleef schaven, alsof perfectionisme iets kon veranderen aan het onvermijdelijke – had ze het gevoel dat ze hem door alleen al op te kijken van iets verweet, van iets beschuldigde, en dus had ze haar hoofd gebogen gehouden.

Vreemd genoeg zou iedereen die ze kenden hun niets dan sympathie, hulp en troost hebben geboden als het alleen om hun persoonlijke leven zou zijn gegaan. Maar een mislukt bedrijf... Mensen durfden niets te zeggen. Iedereen hield afstand

en vroeg niet door, zelfs Polly's onverschrokken beste vriendin Kerensa niet.

Misschien was de angst – de angst om straatarm te worden, om het leven te verliezen waarvoor je zo hard had gewerkt – te diep, te sterk, was iedereen bang dat hun situatie besmettelijk was. Of misschien hadden mensen gewoon niet door wat er precies gebeurde. Misschien hadden ze de schijn te lang en te goed weten op te houden: ze hadden etentjes betaald met hun creditcard en hun adem ingehouden als de kaart door het pinapparaat werd gehaald, zelfgemaakte verjaardagscadeautjes gegeven – godzijdank kon Polly goed bakken, dat kwam goed van pas – en de opzichtige zwarte Mazda gehouden, al zou die nu natuurlijk ook weg moeten. Polly gaf niets om die auto. Ze gaf wel om Chris. In elk geval vroeger. Het afgelopen jaar had ze de Chris die ze kende geen enkele keer gezien. De lieve, grappige man van toen ze net verkering hadden, zo verlegen en stuntelig, was na de start van zijn eigen grafisch-ontwerpbureau helemaal opgebloeid. Polly had hem al die tijd gesteund. Ze waren een team. Dat had ze bewezen door ook voor het bedrijf te gaan werken. Ze had haar spaargeld (waar de hypotheek een groot gat in had geslagen) geïnvesteerd, gevochten voor opdrachten, klanten ingepalmd en nagebeld en zich in elk mogelijk opzicht uitgeput.

Dat maakte het natuurlijk alleen maar erger. Toen hij eindelijk was thuisgekomen op die noodlottige avond in die ijsskoude lente, die meer voelde als een soort eeuwigdurende winter, was hij gaan zitten en had ze naar hem gekeken, écht naar hem gekeken, waarna hij grimmig had gezegd: 'Het is voorbij.'

Lokale kranten werden opgeheven, dus die hadden niemand meer nodig voor hun advertenties, lay-out of designwerk... daarnaast waren flyers in feite nutteloos geworden en de bedrijven die ze nog wel gebruikten ontwierpen ze zelf online en printten ze thuis uit. Iedereen maakte tegenwoordig zijn eigen designwerk, foto's en al die andere zaken waar Chris zo goed in was geweest, met zoveel aandacht en oog voor detail aan had gewerkt. Het kwam niet echt door de recessie, al had die het er niet beter op

gemaakt. De wereld was veranderd. Hij had net zo goed pagers kunnen verkopen, of cassettebandjes.

Hun laatste vrijpartij was maanden geleden, maar als ze 's ochtends vroeg wakker werd lag hij vaak klaarwakker naast haar terwijl hij in gedachten wanhopige rekensommetjes maakte of zich liet overspoelen door ellende en angst. Ze had geprobeerd hem te helpen, maar had nooit de juiste woorden kunnen vinden.

'Nee, dat is niks,' blafte hij als ze iets opperde, van drukwerk voor trouwerijen tot jaarboeken voor scholen. Of: 'Dat heeft toch geen zin.' Hij werd steeds dwarser en uiteindelijk vond Polly het praktisch onmogelijk om nog met hem samen te werken. Omdat hij al Polly's ideeën voor het bedrijf afschoot hadden ze bijna geen opdrachten en had Polly steeds minder te doen. Ze liet hem 's ochtends eerst hardlopen; hij beweerde dat dat de enige manier was waarop hij zijn stress kwijt kon. Polly had op haar tong moeten bijten om niet te zeggen dat hij elke keer als ze voorstelde iets te gaan doen – een wandeling maken, door de haven slenteren, picknicken, gratis dingen – had gesnauwd dat ze daar niets mee opschoten en hij er geen zin in had.

Polly had geprobeerd hem naar een huisarts te krijgen, maar ook dat was verspilde moeite geweest. Hij wilde gewoonweg niet toegeven dat er iets mis was – met hem, met hun relatie, met wat dan ook. Hij had gewoon even een dipje, het kwam wel weer goed. Toen hij had ontdekt dat ze op een vacaturesite had gekeken, was alles in een stroomversnelling gekomen. Die avond hadden ze zo'n heftige ruzie gehad dat het huis bijna was ontploft en was alles aan het licht gekomen; hoeveel geld ze hadden geleend en hoeveel ernstiger de situatie was dan hij ooit had laten merken. Polly had hem met open mond aangestaard.

Een week – een stille, pijnlijke week – later slofte hij naar binnen, ging hij zitten en keek hij haar recht aan.

'Het is voorbij.'

En nu stonden ze samen met die ontzettend vriendelijke meneer Gardner en meneer Bassi tussen de brokstukken van hun bedrijf en elke droom, elk plan dat ze hadden verzonnen toen

alles mogelijk leek... elk document dat ze hem had zien tekenen en waarna ze de champagne hadden laten knallen, die ene keer dat ze het bureau in het schattige kantoortje hadden ingewijd, met grote ogen naar hun advertentie in de gouden gids hadden gekeken... alles was weg, verdwenen in een wereld die het niets kon schelen hoe hard ze hadden gewerkt of hoe graag ze het hadden gewild of een van die andere clichés uit realityprogramma's die in het grote geheel eigenlijk niets uitmaakten. Het was voorbij. En daar kon geen enkele hoeveelheid vuurtorenplaatjes iets aan veranderen.

2

‘Dit heb ik wél,’ zei Polly. Ze wandelde door de stad terwijl de koude lentewind om haar heen blies. Ze deed een wanhopige poging zichzelf op te beuren en haar zegeningen te tellen; ze had afgesproken met haar beste vriendin en wilde niet huilend bij haar aankomen.

‘Ik ben gezond. Ik mankeer niets, afgezien van die zwakke enkel die ik heb verzwikt toen ik in die ene bar stond te dansen, en dat was mijn verdiende loon. Ik heb bepaalde vaardigheden. Ik heb al mijn geld verloren aan een onderneming, maar mensen verliezen regelmatig meer. Ik heb nog nooit een natuurramp meegemaakt. Mijn familie is gezond. Irritant, maar gezond. Mijn relatie... er zijn ergere dingen in het leven. Veel ergere. We hoeven niet te scheiden of zo om...’

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg Kerensa hard. Hoewel ze op torenhoge hakken balanceerde liep ze even snel als Polly op haar All Stars en had ze haar vanaf het kantoor waar ze werkte als bedrijfsadviseur ingehaald. ‘Je mond beweegt. Ben je nu echt gek aan het worden? Want...’

‘Hè?’

‘Dat kan een strategie zijn. Wel eens gehoord van uitkeringen voor mensen met een verstandelijke beperking?’

‘Kerensa!’ riep Polly. ‘Dat kan echt niet. Nee, ik telde mijn zegeningen, als je het zo graag wilt weten. Ik was bij “ik hoef niet te scheiden”.’

Kerensa trok een gezicht waar de twijfel waarschijnlijk vanaf had gestraald als er niet zoveel botox in had gezeten. Gelukkig lichtte ze haar emoties altijd direct luidkeels toe.

‘Mijn hemel, echt? En verder? Dat je twee armen en twee benen hebt?’

‘Ik dacht dat je me zou opvrolijken.’

Kerensa hield een tas van de slijter omhoog. Hij maakte een rinkelend geluid.

‘Dat klopt. Maar ga door, hoever kwam je? Zonder inbegrip van dakloos, werkloos enzovoorts.’

Ze stonden voor de glimmend rode deur van Kerensa’s perfecte herenhuis in Plymouth, die een koperen klopper had en werd geflankeerd door twee sinaasappelboompjes.

‘Ik weet niet of ik wel mee naar binnen wil,’ zei Polly, maar dat was een grapje. Kerensa ging confrontaties nooit uit de weg. Dat had Polly het afgelopen jaar ook wat vaker moeten doen, toen het bedrijf naar de knoppen ging en Chris steeds onbereikbaar werd. Ze had Kerensa maar één keer om zakelijk advies gevraagd, jaren terug, op een kerstborrel. Kerensa had gezegd dat ze een groot risico namen en had haar gesmeekt nooit meer iets over hun bedrijf te vragen. Polly had zichzelf ervan overtuigd dat elke onderneming zo haar risico’s had en het onderwerp was nooit meer ter sprake gekomen.

‘Tja, je bent er nu toch en ik ga deze Pringles echt niet allemaal zelf opeten,’ zei Kerensa vrolijk terwijl ze haar sleutels aan haar Tiffany’s-sleutelhanger uit haar tas trok.

‘Je eet nooit Pringles,’ mopperde Polly. ‘Je zet ze op tafel en dan zeg je: “O, ik heb zogenaamd een enorme lunch op, wil jij deze Pringles alsjeblieft opeten, anders bederven ze.” Wat trouwens helemaal niet waar is.’

‘Nou, als je blijft slapen kun je er net zo lang over doen als je wilt en hoef je ze niet als een soort uitgehongerde woelmuis naar binnen te proppen.’

Voordat Polly kon reageren stak Kerensa haar handen in de lucht.

‘Eén nachtje maar.’

‘Goed dan,’ zei Polly.

Polly deed haar ogen dicht toen ze het vertelde, maar meneer Gardner en meneer Bassi hadden het echt gezegd: de bank legde

beslag op het appartement. Haar moeder had gereageerd alsof ze haar bloedeigen kind had verkocht. Dat was precies de reden dat ze haar moeder alleen het hoogstnoodzakelijke toevertrouwde.

‘Tja. Ik probeer het van de zonnige kant te bekijken.’

‘De zonnige kant van dakloos zijn?’

‘Houd je mond. Ik moet gewoon op zoek naar een nieuwe woning.’

Kerensa probeerde te fronsen en keek toen naar het kleine beetje Pringles-gruis dat Polly op haar designbank had gemorst.

‘Voor jou alleen?’

Polly beet op haar lip. ‘We gaan niet uit elkaar. Het is gewoon... Ik weet niet of het een goed idee is, samen in een piepklein huurflatje...’

Ze ademde diep in en nam een grote slok wijn.

‘Hij gaat waarschijnlijk weer even terug naar zijn moeder. Gewoon tot we... tot we alles weer een beetje op de rit hebben, weet je wel? Dan kijken we wel verder.’

Polly deed net of dit een kalm, rationeel besluit was geweest in plaats van de uitkomst van chaotische ruzies en gemok.

‘Ik bedoel, het zal ons goeddoen... verandering.’

Kerensa knikte meelevend.

‘Tot het appartement is verkocht... Ik bedoel, ik heb niets. Als het uiteindelijk meer oplevert dan verwacht kunnen we er mogelijk onze schulden mee afbetalen, maar...’

‘Maar daar reken je niet op?’

‘Met mijn huidige geluk blijft er waarschijnlijk een minibeetje geld over,’ zei Polly, ‘wat nadat ik het heb opgehaald bij de bank in vlammen opgaat als ik weer naar buiten loop en door een bliksemschicht word getroffen. En dan krijg ik een piano op mijn hoofd en val ik in een rioolput.’

Kerensa gaf een kloppje op haar hand.

‘Hoe is Chris eronder?’

Polly haalde haar schouders op. ‘Ongeveer hetzelfde. Ze waren heel aardig, de curators. Nou ja, gezien de situatie.’

‘Wat een vreselijke baan.’

‘Ze hebben in elk geval een baan,’ antwoordde Polly. ‘Dat vind ik momenteel al vrij indrukwekkend.’

‘Ben je al op zoek?’

‘Ja,’ zei Polly. ‘Ik ben overgekwalificeerd en veel te oud voor elke denkbare baan. En blijkbaar krijg je niet meer betaald voor startersfuncties. En ik heb een huisadres nodig.’

‘Je weet dat je hier mag komen wonen,’ zei Kerensa direct.

Polly keek naar het perfecte, smetteloze hoofdkwartier van haar alleenstaande vriendin. Kerensa had de mannen voor het uitkiezen – het resultaat van een belachelijk goed lichaam, dure kleding en een extreem arrogante houding – maar had zelfs nog nooit overwogen om een vaste relatie aan te gaan. Ze was een soort raskat, dacht Polly somber, terwijl zij, Polly, eerder een grote, vriendelijke, slonzige hond was. Een springerspaniël, misschien; ze had lang, rossig haar en fijne gelaatstreken.

‘Ik zou nog liever in een vuilnisbak slapen dan onze vriendschap op het spel zetten door opnieuw met je te gaan samenwonen.’

‘We hadden het hartstikke gezellig!’ zei Kerensa.

‘Nietes!’ antwoordde Polly. ‘Je zat elk weekend op de boot van een andere hufferige schreeuwlelijk en je waste nooit af!’

‘Nou, om te beginnen vroeg ik je elk weekend mee.’

‘En ik weigerde omdat het hufferige gasten waren.’

Kerensa haalde haar schouders op.

‘En ik waste nooit af omdat ik nooit iets at. Jij was degene die overal een spoor van bloem en gist achterliet.’

Polly was altijd blijven bakken. Volgens Kerensa waren koolhydraten puur vergif en ze geloofde oprecht dat ze allergisch was voor gluten. Het was een wonder dat ze zulke goede vriendinnen waren.

‘Dan nog, geen denken aan,’ zei Polly. Ze keek verdrietig. ‘Maar hemel, ik denk niet dat ik bij een stel twintigers zou kunnen wonen en me net zo hip zou kunnen voordoen als zij.’

Ze was eerder dat jaar tweeëndertig geworden. Even vroeg ze zich af of een van de piepleine voordelen van haar faillissement

was dat ze nu geen huwelijks- en doopcadeaus meer hoefde te kopen voor werkelijk iedereen die ze kende.

Kerensa glimlachte. ‘Tuurlijk wel. Dan kun je gezellig met ze stappen.’

‘O god.’

‘De hele nacht opblijven om te praten over de betekenis van het leven en wiet te roken.’

‘Jezus.’

‘Kamperen bij muziekfestivals.’

‘Echt,’ zei Polly. ‘Ik ben al wanhopig en jij strooit nog wat zout in de wonde. Lekker hoor. Hmm. Doe nog maar een beetje.’

Kerensa gaf haar met een geroutineerd, vermoeid gebaar de bus Pringles aan.

‘Nou, zoals ik al zei, kom dan een tijdje hier wonen.’

‘Om voor onbepaalde tijd op je bank van een triljoen dollar in je eenkamerappartement te logeren?’ vroeg Polly. ‘Dank je wel, dat is lief van je, maar laat ik eerst eens kijken wat ik online kan vinden. Voor mij alleen. In mijn eentje wonen wordt vast... cool.’

Kerensa en Polly tuurden zwijgend naar de laptop. Polly scrolde door de lijst appartementen die binnen het door de bank vastgestelde budget vielen. Dat was niet erg bemoedigend. Sterker nog, de huurprijzen waren bizar. Het was vreselijk.

‘Dat is een bezemkast,’ zei Kerensa regelmatig. ‘Die heeft geen ramen. Waarom hebben ze een muur met vlekken gefotografeerd? Hoe ziet de andere muur er dan uit? Die straat ken ik uit de tijd dat ik met die ambulancebroeder aan het daten was. Dat is de lokale probleemzone. Daar bewerken ze mensen met kapotte flessen.’

‘Er is niets,’ zei Polly in paniek. Ze had niet geweten dat hun hypotheekkosten zo laag en de huurprijzen zo hoog waren. ‘Helemaal niets.’

‘En een kamer in een luxe appartementencomplex?’

‘Die zijn superduur, rekenen extra kosten voor satelliettelevisie

en waarschijnlijk kom je bij een of andere rare snuiter te wonen die in zijn kamer aan krachtraining doet.’

Hoe verder Polly naar beneden scrolde, hoe bezorgder ze werd. Ze wist niet hoe laag haar standaard kon zakken, maar naarmate ze de lijst langer bekeek, raakte ze er steeds meer van overtuigd dat ze alleen moest wonen. Hoezeer ze de schijn ook probeerde op te houden voor Kerensa, Chris en haar moeder, deze vreselijke situatie zou niet zomaar weer weggaan. Het idee dat ze omringd door feestende jonkies zachtjes huilend in haar kamer zou zitten was op zijn best wanhopig en op zijn slechtst intens tragisch te noemen. Ze moest zich terugtrekken, haar zin in het leven hervinden. Ze was niet van plan om zich plotseling tien jaar jonger te kleden en over boybands te gaan praten. En ze wilde ook niet naar haar moeder, die van haar hield en alles voor haar overhad maar ongetwijfeld ook zou zuchten, bezorgde vragen zou stellen over Chris, over andermans kleinkinderen zou beginnen en... Nee. Hun band was prima, maar ze betwijfelde of hij hiertegen bestand zou zijn.

Goed. Waren er nog andere opties?

3

De volgende ochtend vertrok Kerensa iets na zessen naar een bootcamples in een nabijgelegen park, ook al was het maart en kletterde de regen tegen de ramen. Uiteraard had ze Polly meegevraagd, maar die had zich kreunend omgedraaid. Ze had een lichte kater en proefde de Pringles van gisteravond nog.

Zodra Kerensa weg was zette Polly koffie en ruimde ze de kleine, smetteloze ruimte zo goed mogelijk op. Dat lukte nauwelijks; door haar weekendtas was het er nog steeds een rommeltje en ze wist niet hoe Kerensa de kussens zo rechtop kreeg, want bij haar vielen ze telkens om. Ze pakte haar mok, morste koffie op het peperdure kleed en vloekte. Nee. Dit was niks.

Ze zette de laptop weer aan. De vacaturesite kon wel even wachten; een woning was belangrijker.

Langzaam scrolde ze opnieuw door de woningen die in Plymouth in haar prijsklasse te huur stonden. Die waren stuk voor stuk afgrijselijk of lagen in een buurt waar ze zonder auto niet veilig kon komen. Ze bekeek alle pagina's tot ze het einde van de lijst bereikte. Dat waren ze. Er was er niet één waar ze zelfs maar wilde gaan kijken, laat staan een waarin ze wilde wonen.

Veel van haar vrienden, niet alleen Kerensa, hadden haar hun extra kamer of bank aangeboden om in of op te bivakkeren, maar ook dat zag ze niet zitten. Ze zouden haar aldoor vragen of het wel ging en bezorgd mompelen. Trouwens, de meesten waren onderhand getrouwd en waren aanbeland in de babyfase. Waarschijnlijk zouden een aantal vriendinnen het best fijn vinden om haar in huis te hebben, dan kon ze hen mooi helpen om voor het kind te zorgen, maar ze vond het een ondraaglijk idee om als een soort ongetrouwde tante/onbetaalde hulp door het

huis te moeten sluipen in een poging geen misbruik te maken van de gastvrijheid.

Als twintiger, heel lang geleden, dacht ze dat Chris en zij nu wel getrouwd en gesetteld zouden zijn; Chris zou goed verdienen, zij zou voor de baby zorgen... en moest je haar nu eens zien.

Ugh, zo moest ze niet denken. Ze kon zwelgen in zelfmedelijden of blijven vechten. In een opwelling breidde ze haar zoekgebied uit naar het hele land. Wauw. Als ze naar Wales kon verhuizen, had ze de woningen voor het uitkiezen. Mooie woningen, zelfs. Of als ze naar de Schotse Hooglanden kon. Of naar het platteland van Noord-Ierland. Of naar het Peak District. Ze wist niet precies waar dat lag, maar er waren in elk geval genoeg plekken waar ze zonder geld naartoe kon, plekken zonder contacten, zonder vrienden die Pringles voor haar kochten en zonder banen... Hm, misschien ook niet.

Ze verkleinde haar zoekgebied tot het zuidwesten, en toen zag ze het.

Aan die plaats had ze al jaren niet gedacht. Ze moest er met school zijn geweest, net als iedereen. Mount Polbearne. Het verbaasde haar dat er überhaupt nog iemand woonde.

Ze bestudeerde de thumbnail. Het plaatje was niet erg duidelijk, maar in tegenstelling tot de honderden andere die ze had bekeken was het een foto van de buitenkant in plaats van de binnenkant van het huis. Ze zag een puntdak met een raampje erin; de verf bladderde van het kozijn en de oude dakpannen waren beschadigd. 'Bijzondere ligging', stond er in het infokader, wat meestal 'buitengewoon onpraktische locatie' betekende. Toch nam ze een slok koude koffie en klikte op de tekst.

Goh, Mount Polbearne. Het was een getijdeneiland, wist ze nog. Ze waren er met de bus naartoe gegaan en het eiland was door middel van een geplaveide weg met het vasteland verbonden. Langs de weg stonden ontelbare borden die waarschuwden hoe gevaarlijk het was om als de vloed opkwam naar het eiland te rijden of er bij hoogtij naartoe te varen. Ze hadden opgewonden gillettjes geslaakt toen het water over de kinderkopjes was

gestroomd en gedacht dat ze allemaal zouden verdrinken. Langs de weg stonden overblijfselen van oude bomen die ooit op het land hadden gestaan en boven op het eiland stonden een deel van een kasteelruïne en een souvenirwinkel waar Kerensa en zij enorme aardbeienlolly's hadden gekocht. Maar daar kon je toch niet wónen. De helft van de tijd kon je het eiland niet eens af. Werken op het vasteland was in elk geval uitgesloten.

Op de website stond een tweede foto. Het gebouw leek praktisch vervallen. Het dak was scheef en twee van de ramen die ze op de eerste foto had gezien waren vies en stonden open. Op de begane grond keek je in het donkere gat van een verlaten winkel. Het huis stond aan het randje van het eiland en dat eiste blijkbaar zijn tol. Polly vroeg zich af of toeristen nog wel interesse hadden in een ondergelopen weg. Die wilden tegenwoordig surfstranden, pretparken en dure visrestaurants. Cornwall was flink veranderd.

Toch viel haar iets op aan de woning: zij had twee kamers én een badkamertje. Het was geen studio, geen kamer in een gedeeld huis, maar een appartement. En zij viel binnen haar budget. De eerste kamer, de woonkamer, was zelfs redelijk groot: zes bij acht. De woonkamer in hun appartement in Plymouth was stukken kleiner geweest; dat was een smal kamertje geweest dat door middel van spiegels met een inbouwspotje erboven optisch groter moest lijken. Ze vroeg zich even af hoe hoog het appartement was, zo onder het dak. En als de begane grond verlaten was, woonde er dus – afgezien van de ratten – niemand anders in het pand. Hm. Toen viel haar blik op de laatste foto, die het uitzicht vanuit de ramen aan de voorzijde toonde.

Buiten was het... leeg. Een groot, uitgestrekt stuk niets, dat als je beter keek de zee bleek te zijn. De foto was genomen op een dag waarop de zee en de lucht dezelfde kleur grijs hadden en in elkaar overliepen. Het was een enorm, onbeschreven vlak. Polly staaarde een tijd gefascineerd naar de foto. Het uitzicht gaf precies weer hoe ze zich voelde: uitgehold en leeg. Maar vreemd genoeg had het ook iets kalmerends. Alsof er niets mis was met al dat grijs; zo zag de wereld er nou eenmaal uit. Als ze uit het raam van

hun luxe flat keek, zag ze een heleboel andere mensen, mensen zoals zij die in hun Audi of BMW stapten of een wokmaaltijd bereidden, alleen hadden die mensen geen mislukt bedrijf en leken zij nog steeds met elkaar te praten. Alleen al uit het raam kijken bezorgde haar stress. Maar dit... dit was een totaal ander uitzicht.

Toen ze Mount Polbearne opzocht op Google Earth, ontdekte ze tot haar verbazing dat er vanaf de kasteelruïne boven op de berg een paar straten met stenen huisjes naar de kust liepen. De kronkelende straatjes eindigden bij een kleine haven die haaks op de weg naar het eiland stond en waar een handjevol vissersboten lag. De yuppen hadden het eiland, in tegenstelling tot veel andere delen van Cornwall, duidelijk nog niet ontdekt; het lag in het niet-hippe deel van de regio en vanaf de snelweg moest je een heel stuk binnendoor, waardoor het aan hun aandacht was ontsnapt. Maar Plymouth lag slechts tachtig kilometer verderop, dus ze zou af en toe heen en weer kunnen...

Met licht trillende vingers klikte ze op 'Contact met de makelaar'.